

orodje) ter se pripravili za odhod. Prvi je zlezel v hodnik Jules, peljajoč za seboj Hrista, kakor je preje peljal Grka, za njim Ilija z mrličem, in zadnji sem zapustil jaz s Pintevom kraj, ki je bil preteklo noč tako osoden.

* * *

To je bil tih in nekam otožen sprevod, kateri se je v krasnem poletnem jutru pomikal skozi gozdove proti selu Dušvi. Naprej je jezdil Ilija, jedini zroč veselega obraza v probujeno naravo, za njim pa povešene glave in mračnih pogledov morilca Taraleževa, imajoča v sredi svojo mrtvo žrtev, zavito v odejo; roke sta

imela na hrbtu trdno zvezane, noge pa pod konjskim trebuhom. Zadnji smo bili Pedro, Jules in jaz. Prvi je zamišljen gledal pred-se, želeč si pač perutij, da bi tem preje mogel poleteti za Grkom, a moško zakrivajoč svojo nestrpnost; Francoz je nevoljno in neprenehoma motril svojo zavaljano in blatno obleko, sedaj od spredaj, sedaj od strani, godrnjaje nekaj nerazločnega o ciganih, pijancih, o rogajočem se ljudstvu, o zlobno posmehujočih se damah... jaz no jaz sem pa razmišljeval razne stvari. Po glavi mi je vse navprek rojilo, dogodki zadnjih dnij so bili res nenavadni, v mojem spominu neizbrisno zabeleženi. In bodočnost! Kam me zanese? Kaj me še čaka?

(Dalje.)

Slovenski kolesar.

Nebó je jasno, veder dan,
Hoj, bratje na koló!
Zdrčimo v daljno, tujo stran
Po bliskovo, brhkó;
Le on naj čuva dom in hram,
Ki se ne zna voziti sam;
Le on ostane naj domá,
Ki zlesti na kolo ne zná.
Hoj, bratje, na koló!

Naj urno združi moč stopal
In čilost naših nog
Z močjo kolesnih se vijal,
Zasuknimo jih v krog;
Po ravni smeri belih cest
Pojadrajmo do daljnih mest,
Drčimo skozi trg in vas,
Če tudi teče znoj od las!
Hoj, bratje, na koló!

Kedo prijetno bolj imá
Kot jaz, kolesar čvrst?
Gorica, Zagreb sta domá,
Doma sta Beč in Trst;
Kolesce komaj zavrtim,
Že z ljudstvom drugim govorim,
In ko pozdravljam ljudstvo tó,
Zanese v drugo me koló.
Hoj, bratje, na koló!

In ogledujem božji svet,
Ravnate, dol in breg,
V podnebjú južnem večni cvet,
Planinski večni sneg;
Dežele vidim in morjé,
Šumeče reke in vodé,
Vinogradov krasotni čar;
In vidim več, kot zre mornar.
Hoj, bratje, na koló!

Saj me ne nosi brzovlak,
Ne vozi parobrod,
Jaz prosto dišem božji zrak,
Kjer vozim se, povsod;
In če mi všečno v desni ní,
Na levo mi kolo zdrčí,
In nič ne vklanjam se ljudem,
Jaz kjer čem, kadar hočem, grem
Hoj, bratje, na koló!

In če zavidajo ljudjé,
In če pretí mi kdó,
V zasmeh pokažem jim zobé
In skočim na koló;
In hladni vetrič me hladi,
In pljuča sveži zrak bistrí,
In rádostno imam srcé,
Da vriskam, pojem čez poljé.
Hoj, bratje, na koló!

Kočije nimam, nimam konj,
In voznih listkov nê;
S kolesom vozim se zastonj,
In vozim s sabo vsê;
Zatorej, bratje, na koló!
Nebo je jasno in vedró;
Ves svet, prezali božji vrt
Je naša last in nam odprt!
Hoj, bratje, na koló!

Korinjski.